

Arrest

nr. 144 263 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X alias X
2. X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X en X alias X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 21 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Voor wat betreft de laissez-passer die betrokkenen voorleggen, dient er opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanvaard worden als een geldig identiteitsdocument aangezien een laissez-passer geen "gelijkgestelde reistitel" is. Een laissez-passer is geen equivalent van een paspoort en heeft slechts betrekking op twee landen. Het heeft verder geen internationale waarde. Bovendien bevestigt een laissez-passer hoogstens de nationaliteit maar geenszins de volledige identiteit.

De overige voorgelegde documenten, namelijk identiteitscertificaten, een familiecertificaat en een rijbewijs, kunnen evenmin aanvaard worden als zijnde geldige identiteitsdocumenten aangezien de Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Tot slot wat betreft de documenten die na het indienen van de regularisatieaanvraag als aanvulling op deze aanvraag werden toegevoegd, met name een schrijven van de Albanese ambassade te Brussel van 19.07.2011 en een Albanees paspoort op naam van de heer MF, dienen wij op te merken dat uit de redactie van artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RVV arrest 70.708 van 25.11.2011, RVS arrest 214.351 van 30.06.2011 en RvS arrest 219.256 van 08.05.2012). Betrokkenen hebben aldus niet het bewijs geleverd, op het ogenblik van hun aanvraag, dat zij over een identiteitsdocument beschikten.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. (...)”

1.3 Op 23 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing werd op 15 november 2013 ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761).

2.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 23 oktober 2013 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat hen op 15 november 2013 ter kennis werd gebracht. De verzoekende partijen hebben geen beroep tegen dit inreisverbod ingediend bij de Raad.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...).”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie mutatis mutandis: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverbod in werking op 15 november 2013. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoekende partijen er geen rechtsmiddel meer tegen kunnen aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen daartoe bij het bestuur een aanvraag indienden conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat de verzoekende partijen thans onder de gelding valt van een inreisverbod van drie jaar dat tot nader order niet is vernietigd of geschorst door de Raad en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Gelet op het feit dat de verzoekende partijen onderworpen zijn aan een inreisverbod, waardoor hun “de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten” gedurende een termijn van drie jaar

wordt verboden, kan een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing slechts aanleiding geven tot een (nieuwe) negatieve beslissing van de gemachtigde, daar het inreisverbod de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verhindert. Zodoende kunnen de verzoekende partijen op heden geen wettig belang doen gelden bij het beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en kan dit beroep geen enkel nuttig effect ressorteren.

2.3 Gelet op het bovenstaande is het beroep onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actuele en wettige belang. Bijgevolg dient de Raad zich niet uit te spreken over de gevolgen van de ter terechtzitting van 22 januari 2015 gemelde repatriëring van de verzoekende partijen en het betoog van de partijen hieromtrent.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC